

הערות-שוליים

מדוע ססה גולדה מאיר לפתע פתאום לארצות-הברית? ...

... היא רצתה להוכיח כי לפחות נותר בידינו חופש-חיים.

מנהל משרד-החוק וואלטר איתן הכריז כי לנוכח כניסת המצרים לעזה, לא תשב ישראל בחיבוך-ידיים...

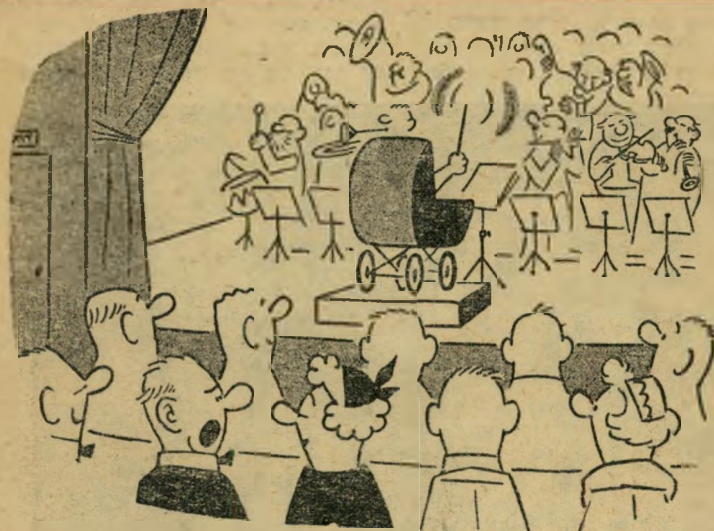
... להיסך: היא תפשוט יד במרץ רב.

הערבים מתלוננים, כי המוהר קפץ ועלה למחירים דמוניים...

... והכל מפני שהמצרך "נשי" איננו כלול במלה-המזונות של מרד יוקר המחיה.

איך לכנות את השיחות הממושכות שקיים הרמטכ"ל משה דיין עם הארם בעניין הגסיסה? ...

... ארכעים הימים של מופה ז'ראג.

"אני שונא ילדי-פלאו"

העולם הרבא

העריכת יישי גילי

מוזמנים משתתפים. אחד המשתתפים במדור זה יזכה שדי שבוע בפרס של 10 ל"י. הזוכה השבוע הוא דוד דגני, תל-אביב

מאתע לושן

כשהתחילו התיאטרונים, במסגרת "תל"ם" (תיאטרון למעברות), לבקר ביישובי העולים ולהציג בפניהם, נסע אתם הסיר גם מנהל תל"ם זאב יוסקוביץ, שנחנך לנאום לפני כל הצגה ולהסביר לעולים בקיצור את תוכנה. יום אחד, הגיעה "הבימה" למעברת קסטל, בה ישבו עולים סעיראק ומפארקו. שם הם ידעו כמעט עברית. יוסקוביץ נחלק, כרגיל, להסביר. הוא יצא אל פתח למסך, תסס את המיקרופון בירו האחת, הניח את ידו השנייה כלפי פעלה ופתח בקול רם ונרגש: "טייערע שוועטער און ברידערן..."

מה שמתוח - מתוח

היהלוק של או נו

כשינאל מוסינאוו חזר לא מוסקו סמסע באמריקה, הוסיף אותו משה שמיר למסיבה בביתו, יחד עם אורח אחר, סופר מבורסה המבקר בארץ. ערב המסיבה צילצל מוסינאוו לשמיר כדי לברר משחו. שמיר הרים את השמפורת ושאל באנגלית, משום מה, מי סוכר. האנגלית של שמיר הכניסה רעיון לראשו של מוסינאוו. "אני הסופר הבורמאי", השיב באנגלית נלעגת. "אהיה אסירתורה אם תעזור לי לברר כמה כתובות." "בבקשה, בבקשה", חייך שמיר אל תוך הסלפון. "קודם כל, אני מתשש את כתובתו של אחר, ד"ר ר'ו'חובוסקי", אמר מוסינאוו. שמיר דיפדף בספר הסלפונים וספר לו את הכתובת. "שנית, אני צריך למצוא את כתובתו של משורר אחר, או משחו כזה - אלתר... אלתר... אלתר...". "אולי זה אלתרסון?" שאל שמיר. "כן כן", התלהב מוסינאוו, "אלתרסון". אחרי ששמיר סיפק את כתובתו של נתן אלתרסון, הוסיף מוסינאוו: "ועכשיו בקשה אחרונה. ראש הממשלה מר או נו ביקש ממני לספור דרישת שלום לאיוה מחואי ישראלי שבשעת ביקורו בישראל ראה הצגה שלו. שכתתי לגמרי את שמו." שמיר, שנוכר כי או נו ראה בשעתו את "בערבות הנגב", "הבימה", שאל: "אולי ינאל מוסינאוו?" "זהו זהו" אמר מוסינאוו. "ראש הממשלה שלח לו לאות הוקרה יהלום של 200 קאראט". "לרנע השתירה במלפון שתיקה רבת-משמעות ואחר כך אמר שמיר: "הוא לא שווה את זה".

"מדוע?" התעניין מוסינאוו. "אף אחד לא שווה את זה", השיב שמיר באורח דיפלומטי. כאן החליט מוסינאוו שהמתיחה הרחיקה לכת. הלן, מוישה" קרא לתוך השמפורת. "זה אני, ינאל". אך כל מאמציו לשכנע את שמיר כי הסופר הבורמאי לא היה ולא נברא, עלו בתוהו. משה שמיר ששובע ער היום כי ניהל את השיחה עם הסופר מבורסה, שעמד ליד מוסינאוו, על יהלום סתנת או נו. דוד דגני, תל-אביב

מאגדות התיאטרון העברי

אלוהים מפצה פיסתוקים

בכל ספר תיאטרונים, ישנו חור קטן שררכו יכולים השחקנים להציץ אל האולם ולראות את הקהל בשעה שהספר סגור. שחקן "הבימה" שמואל סבל שם לב, כי יחוש ברטנוב הזקן איננו מצוץ מעולם אל האולם מבעד לחור זה. ניגש שמואל לברטנוב ושאל אותו, בכל הכבוד, למשך הדבר. "הבם, שמואל", השיב ברטנוב, "כשאני מסתכל זה כמו שיהודי רתי סתפלל. הקהל זה האלוהים שלי. אינני יכול לראות איר אלוהים ספצח פיסתוקים".

הצגה אחרונה

מנהג הוא בתיאטרונים, שכאשר מציינים את ההצגה האחרונה, בסרם רירתו של המחזה סקרשי הבימה, מרשים השחקנים לעצמם להשתולל קצת. בתנאי שהקהל כמעט שלא ירגיש. יום אחד, כשהוצגה בפעם האחרונה הצגת "הסלר אריופוס" ב"הבימה", היה שרגא פרידמן, שהשתתף בסקהלה, צריך לצאת מסורת הוקנים, לצעוד כמה צעדים קדימה, להתיישב על המרננה ולאחר מכן לקום ולעבור לפסוק אחר.

כשניסה פרידמן לקום מספוקו, נוכח פתאום לדעת כי התונה הארוכה שלביש, הוצמדה כאילו לרצועה במספרים. בקושי רב הצליח לחול מן המסום ולהיעלם. רק אחר-כך תסס מה עוללו לו: אברהם ניניו ויוצק שילה, שהשתתפו גם הם בסקהלה ועמדו מאחורי נבו, שמרו מתחת לתונות היווניות שלהם משקלות-עופרת גדולים, מאלה המשמשים להצבת התמאורות בפסוקו, וסיר אחרי שהתיישב הניחו את המשקלות על סלבושו.

בימות וברים, קול ישראל

שתי בקות אינטימיות

חילואים

במשפטים הבאים, עליך למלא מילה חסרה אחת. במקומה, מופיע בסוגריים הסבר, אלא שההסבר איננו מסביר את משמעותה של המילה כפי שהיא מופיעה במשפט, אלא משמעות אחרת לגמרי. כך, למשל, אפשר היה לכתוב "שמלה זאת תפורה (מענף של עץ) יקר מאד", כשהכוונה היא למילה הדורש-משמעות "בד".

- (1) האוטו (אם נביא) כל הלילה בחצר.
- (2) השוחט (מנהיג מימי המהפכה הצרפתית) את נצות התרנגולת.
- (3) אמרתי לכן ש(עיר בגרמניה) הוא המין החלש.
- (4) מושג מוסיקלי את המסילה!
- (5) אז יימלא שחוק (שרי-החוק הצרפתי).
- (6) החזר לי את מחברתי ואת (ציפור)!
- (7) השרשרת תתוקן כאשר הנפה (אכן יקרה) בפטישו.

שבת חיים, ירושלים

פתגם זו לטובה

מדור להיסופים של רכבים

- טובות עשר ציפורים כיר מציפור אחת על העץ.
- לסלוח למטות אלוהית - זה אנושי. לסלוח למטות אנושית - זה אלוהי.
- לא הכישינית לומדת ולא הכישין מלמד.
- "אני חי", כך אני חושב.
- ברומא - נהג כרמאי.
- ציון, הלוא תשאלו לשלום עשיריך.
- ייסוב הדין את ההר.

— דוד אבידן, תל-אביב

ענות לעולם צודק

כל חשקן יודע את תפקידו. (על המשמר)
שאלו קנה, גו שמזאל מישהקי הפיגיה.
קונצרטו ברה מקור. (הארץ)
מרדכי דן, תל-אביב
מוסיקה ישראלית מקורית.
מרק עיף. (ידיעות אחרונות)
ציון ררדו, תל-אביב
הוא זקוק לזריקת הורמונים.
האמרשלד נפחש היום עם מזכיר האר"ם. (קול ישראל)
ראובן מויל, צה"ל
או"ממים.

כזבים

לילקוט הנוער

נחום רוזנפלד, המוכתר הבלתי-רשמי של כל עמק-הירדן, ניהל במשך שנים רבות את כל העסקים עם ערביי ה-סביבה בהצלחה רבה. והכל בגלל ה-השיטה המיוחדת שלו, שהוא היה קורא לה "להיות עור יותר ערבי מהערבים". יום אחד, אחרי שקרו כמה מקרים מדאיגים של גניבות במסעי-הבגנות, הופיע תע אחד הגנבים בשעת מעשה. הוא הספיק לברות, אך השאיר אחריו נעל אחת למזכרת. נחום רוזנפלד זיהה מייד את הנעל הישנה והמטוללת והוביל את חוקרי המשטרה אל ביתו של מוסטאפה בכפר צמח.

כשהגיעו לבית, סקרו החוקרים על מוסטאפה לנעול את הנעל. אבל כל